

BATI BATAKLIĐI

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 06.05.2007 tarihli (7.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Camide salâvat getirmek kolay. Oğlun öyle tıraş olunca konuşabilecek misin acaba! Kâbe'de salâvat getiriyorsun, şeytana lanet ediyorsun. Babalar çocukları böyle tıraş oluncaya kadar lanet ediyorlar arkadaşlar. Çocuk böyle tıraş oldu mu bir hık mık ediyorsun. Annesine tembih ediyorsun "görmeyeyim bu kafayı böyle" filan derken yelkenler iniyor.

Kardeşler,

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Ümmet'inin başına gelecek musibetlerden söz ederek gitti bu dünyadan. Ne buyuruyor: "Keler deliğine girseler bile Hıristiyanları ve Yahudileri taklit edeceksiniz." buyuruyor. Kanuni'nin peşinden Viyana'dan döndüğü günlerden beri kardeşler, batıya yönelme arzusu Müslüman, gayri müslim herkesin içini kemiren bir arzudur. Sembolik olsun diye bu görüntüleri berberlerle ilgili bir internet sitesinden aldık. Örnek tıraşlar olarak koymuşlar.

Kardeşler,

Bunlar tabi ya gülünç gibi görünüyor. Ama mesela; gençlerin, Müslüman çocukların bile kafalarında böyle salyangoz sümüğü gibi bir şey kullanıp saçlara şekil veriyorlar. İlerde cilt kanseri yapıyor bunu herkes biliyor. Ama akşam televizyonda gördüğü bir meşhurun saçı öyleydi. O meşhur da batıda birisini görmüştü. Tereddütsüz bizim kıyafetimiz oldu. O gün bizim tıraş şeklimiz oldu. Saç çok önemli bir olay değil. Dünya değil, din değil, Hıristiyanlık değil. Saç her şeyden ibaret değil. Ama saç o başın dışındaki şekil içerdeki duyguları yansıınca çok kötü.

Ebubekir radiyallahu anh bir çocuk görmüş. Kenarları alınmış sadece şurasında saç bırakılmış -genelde çocukların tıraşı- çocuk tıraşı diyorlar mesela önden. Çocuğu omuzundan tutmuş yani demiş: "Bu çocuğu öldüresim geçiyor içimden. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu tıraşı yasaklamıştı. Bu çocuğu niye böyle tıraş ettiniz?" demiş. Çünkü o saçın o tıraş mantığı ne biliyor musunuz arkadaşlar? Yahudiler başlarının, baş derilerinin güneş görmemesini ibadet olarak algılıyorlar. Başlarında genelde böyle saç sarkıtır derilerini güneş görmesin diye saç kesecekleri zaman önlerini bırakır arkasını da böyle takke gibi bir şeyle örterler. Bu Yahudi usulü, Efendimiz aleyhisselam zamanından beri de var. Dolayısıyla Efendimiz aleyhisselam o şekilde tıraş olmuş bir çocuk görmüş: "Yavrum ya hepsini kes ya da bırak saçlarını." demiş. "Böyle tıraş olmayın" buyurmuş. Ama arkadaşlar evlerimizde çocuklarımızın saç tıraş şekli bu şimdi. Konu saç konusu değil. Ama kafaların içini konuşabilmek için dışından alıntı yapmak zorunda kaldım. Başka örnekler de verecektim de, hepten bugün burayı manifaturacıya çevirmek istemedim. Başka örneklerim vardı.

Kardeşler,

Batmak üzere olduğumuzu bildiğimiz hâlde batı bataklığında ısrar ediyoruz. İki yüz senedir, bir batı faciası yaşıyoruz. Son on yılda da gördüğünüz gibi her şeyimiz tapumuzu da vermeye hazır olduk. Önce bir uygarlık türü olarak, kültür olarak peşlerinden sürüklendik. Şimdi vatanımızın tapusunu bile vermeye hazırız. Yeter ki batılı ismini hak edelim. Sevgili Peygamber aleyhisselatu vesselam tam bir mucize olarak bugünleri dillendirmiş demek ki.

Kardeşler,

İçimizde yakın yıllara kadar batı hayranlığı bazılarının yansıttığı toplumun içinde herkesçe benimsenmeyen ama bir kısım insanların özentisi şeklinde batılılık hastalığına kapılanlar evlerinden, parklarından belli oluyordu. Kimi ya milliyetçilik “bu vatanın evladım” duygusuyla bu işten uzak duruyordu. Kimisi de “biz Müslüman’ız bize yakışmaz” diye uzak duruyordu. Hocalarımız, şeyh efendilerimiz toplumun manevi liderleri batıya karşı batıcılığa karşı ciddi bir uyarı vazifesi yapıyorlar. Büyüklerimiz, manevi büyüklerimiz tampon vazifesi görüyorlardı. Batı uygarlığına karşı bizim İslam Medeniyetimizi, manevi kimliğimizi korumak için arada tampon vazifesi yapıyorlardı. Şimdi o hâle geldik ki kardeşler, maalesef manevi büyüklerimiz bile artık önemsemez oldular bu görüntüyü, rahatsız olmadılar. Veya bu itham cümlesi gibi anlaşılabilir. Yapacak bir şeyleri kalmadı. Dere taşı. Tarlalar işgal edildi. Bu bir şeyh efendinin, bir hoca efendinin kürekle önlemesi mümkün olmayan sele dönüştü. Tam yorumlamak istemiyorum bu şekilde. Ciddi bir şekilde kardeşler, bir batıcılık hastalığı peydah oldu. Viyana’dan ordularımızın mağlubiyetle döndüğü günden beri devam eden bir hastalık bu. Ama şimdi benimsendi. Bu benimsenişi ölüm işareti arkadaşlar. Camilerimizde de benimsendi. O kadar benimsendi ki ibadetlerimize benimsendi. Biraz sonra örneklerini zikredeceğim.

Dolayısıyla kardeşler, biz belki kalenin son neferleri, son leventleri olarak bu batı hastalığına karşı bu bataklıkta çürüyüp gitmeye karşı son mücadeleyi veren, Allah’ın dininin son sadık kulları olarak kalacağız. Bu nedenle bugünkü dersimizde batının mikrobunu nereden bulaştırdığını vurgulamaya çalışıyoruz. Belli başlı püf noktaları var. Oralardan giriş yapıyor adamlar önceleri ordularıyla geldiler. İşgal ettiler. İzmir’den Hatay’a kadar her şeyi işgal ettiler. Doğudan, batıdan, güneyden, kuzeyden girdiler. Baktılar ki Müslümanların toprağını işgal etmek pahalıya mal oluyor, çekildiler. Öğrenciler aldılar. “Gelin okutalım, doktor yetiştirelim.” Öğrencilerimizi gönderdik. “Size arsa satalım” dediler. “Size şunu verelim” dediler. Derken mendillerini gönderdiler. Gömleklerini gönderdiler. Kravatlarını gönderdiler. Ayakkabılarını gönderdiler. Kafamızı nasıl tıraş edeceğimizi belirlediler. Şimdi televizyonları, bilgisayarları, interneti sayesinde artık bir şey göndermeleri gerekmiyor. Bize artık vize de vermiyorlar. “Nasil olsa dadandınız, internetten izleyin şimdi” diyor, “televizyondan izleyin”. Vize de vermiyor. “Yahu gelip sizden moda alacağız ve gelip sizi taklit etmek için ülkenizde beş on gün duralım” desen onu da kabul etmiyorlar. Televizyondan izliyorsun. Oradan taklit ettin. “Televizyondan bugünkü haberimiz” der gibi bir mantık sergiliyorlar.

Şimdi kardeşler, biz topluca nerdeyse hoca efendilerin bile Allah rızası için batılı olmaya çalıştığı bir dönemde topluca batıcılıkla uğraşacak bir durumda değiliz. Bir yenilgiyi kabullenme gibi değil. Ama gerçeği görme gibi söylemek istiyorum. Böyle körü körüne “batıyla uğraşacağız” deme noktasında maalesef değiliz. Ama içimize sızdıkları menfezleri tespit edip o menfezlerin su sızan yerlerini en azından kendi evlerimizde kapatabiliriz. Zihinlerimizde o noktaları kilitleyebiliriz. Özellikle bu açıdan dokuz ayrı noktayı tespit etmek istiyoruz. Batıcılığın içimize sızdığı ve beyinlerimizi işgal ettiği dokuz nokta var. Bu dokuz noktaya karşı arkadaşlar, çocuğumuzu hafız yapmadan, imam hatibe göndermeden önce bu noktaları tespit edeceğiz ki sonra batıcı bir imam yetiştiriyorsun. İmam hatibe göndermek bir çare olmuyor. Gönderiyorsun yine batı kafalı bir imam oluyor. Yine başkalarına hayran namaz memuru oluyor. Çok önemli dokuz noktayı tespit etmemiz gerekiyor.

Arkadaşlar,

Bunların birincisi; insanın ilahlaştırılma hastalığıdır. Hümanizm diyebilirsiniz. Bunu batılılar “tanrının yerine insan oturtma” diye bir kavramla anlatıyorlar. Bunun için Avrupa gören kardeşlerimiz oradaki çocuk haklarına hayran olarak anlatıyorlar. İşte “çalışmasan bile maaş veriyor” diyor sana

diyor. “Çocuk” diyor “polis denetimi altında” diyor. “Baba çocuğa bir tokat vurunca hapishanelik oluyor” diyor. “Çocuğu hemen alıyorlar” diyor. “Çocuğa devlet bakıyor” vs. gibi şu batıda insan hakları diye ve insana saygı diye gösterdikleri şeyin özünde onların deyimiyle bize ait bir kavram değil, tanrının yerine insanı oturtma hastalığı bu, insanı ilahlaştırma ruhu. Çocuğa bunun için özen gösteriyor. Bunun için sürekli olarak insan kelimesini yoğun bir şekilde kullanıyorlar. Ama insanı ilahlaştırmalarında da samimi değiller, ayrı bir konu. Irak’ta günde iki yüz kişi ölse yine onun balkonunda üşüyen çocuk kadar değerli olmuyor. Ama kendi insanını ve sömürmek için malzeme kullandığı insanları ilahlaştırıyor.

Kardeşler,

Eğer bizim evlerimizde babaya karşı çocuk ayak ayaküstüne atıyor ve o çocuğu biz içimizden dışlamıyorsak bu insanı ilahlaştırma hastalığı içimize oturdu demektir. Bir çocuk annesinden babasından izinsiz, farz olmayan hacca ve umreye gitme cesareti kendinde görebiliyorsa annesinin ve babasının onayı olmadan istediği gibi evlenme hakkı kendisinde görebiliyorsa hafız olması, hoca olması hiçbir şey değiştirmiyor, bu bir suçtur. Bu suça karşı amcaları, dayıları, halaları olarak biz “ya çocuk sevmiş, ne mani oluyorsun, ya bunun da hakkı yok mu” gibi bir mazeretle karşı çıkmıyorsak biz, bu mikrop içimize sinmiş demektir arkadaşlar. Bizim imanımız; Allah sonra anne-baba şeklinde değil miydi? Ne zamandan beri çocuğun da anneye babaya karşı hakkı oldu? Ne zamandan beri çocuk babasını ismiyle anabilir oldu? Batıdaki insanı ilahlaştırma hastalığı içimize sindiğinden beri. Biz insanı ilah görmeyiz, mükerrem görürüz. Ne demek mükerrem? Saygındır, hürmete layıktır.

Kardeşler,

Bizim Şeriat’ımız insanı mükerrem görmüş. Bakınız insanın tırnağı kesilip atılıyor. O kesilen tırnakları bir kutuya bir çöp kutusuna topladınız. Ondan sonra da birisi “al bu parayı da bunları ver, boya malzemesi olarak kullanacağım” dese haram bunları satmak arkadaşlar. Neden? Çünkü “insanın çöpe atılan tırnağı, kanalizasyona giden dışkıları bile insana ait olduğu için ticaret metaı yapılamaz” diyor Şeriat’ımız. İnsana saygı budur arkadaşlar. Daha yeni bilimsel olarak belgelendi yirmi sekiz tane laboratuvar var İngiltere’de sadece anne karnında satılık çocuk alıyorlar oje malzemesi, kürtaj malzemesi olarak kullanıyorlar. Eğer insan haklarına saygıları olsa anne dört haftalık olunca çocuk karnında anne karnında gidiyor laboratuvara “alın çocuğumu” diyor, iki yüz elli dolara satıyor. Yirmi sene sonra delikanlı olacak, hanım efendi olacak çocuğa iki yüz yirmi fiyat biçen birileri Müslümanlara insanlık medeniyeti veriyor arkadaşlar. İnsanı saygın tuttuğunu söylüyor. Hayır! Bunu insana saygılarından dolayı değil. Böyle yaparak güya medeniyet kuruyorlar. Kendi medeniyetlerini, kendi anlayışlarını oturtuyorlar.

Sahte, bunların ilah dediği de sahte. Nasıl cahiliye helvadan put yapıp yiyordu. Bunlar insan haklarını kendileri yapıyorlar, istedikleri zaman da yiyorlar, içiyorlar arkadaşlar. Benim Şeriat’ım insanın dışkısını bile ticaret metaı yapılmasını haram sayıyor arkadaşlar. Bir insanın sümüğünü bile parayla alamazsınız. Hak budur. İnsan mükerremdir, ilah değildir. Dolayısıyla herkes haddini bilir. Herkes haddini bilecek, insan Allahu Teâlâ’nın kulu olarak Allah’ın biçtiği standartlarda babanın yeri başka, evlâdın yeri başka, kadın yeri başka, kocanın yeri başka, kayınvalidenin yeri başka, amcanın yeri başka, dayının yeri başka, birinci derecede akrabanın yeri başka, ikinci derecede akraba. Öyle eşitlik yok, eşitlik bir zulüm çeşididir. Herkese kırk dört numara ayakkabı verilse bu ayakkabı ikramı sayılır mı? Bunların medeniyetinde “insan mısın hepimiz eşitiz” diyor. Neden yetmiş yaşında bir anne yedi yaşında çocuğuyla eşit olsun ki? Doğurulanla doğuran eşit oldu mu bu zulümdür. Ama bunların

medeniyetinin temelinde bu olduğu hâlde arkadaşlar, filmlerinde bunu seyrettiğimiz için bize mantık olarak, ders olarak bunu ikna ettikleri için içimize sinmeye başladı. Biz annesini babasını çiğneyen delikanlıyı müdafaa bile ediyoruz. İşte birinci hastalık kardeşler: insanın ilahlaştırılma hastalığıdır. Maalesef içimize sinmiştir. İşte sadece bir açıdan bir aile içerisinde evladın babadan daha değerli gibi tutuluyor olmasından örnek verdim. Toplumda siz bunun nice örneklerini görüyorsunuz.

Kıyamete kadar kötü sayılacak, Âdem aleyhisselamdan beri kötü sayılan bir milletin topluca helak olmasına sebep olan lutilik hastalığı kanunla hak hâline geliyor. Bir caddede lutiler en adi mahlûk oldukları hâlde protesto yürüyüşü yapıyorlar da o caddenin esnafı lanet yağar bize diye o gün kepenklerini kapatmıyorlar. “E bunlar da insan yürüsün, kendi seçeneği, hakkı” diyor. Bu neden? İnsanı ilahlaştırmaktan kaynaklanıyor. İnsanlar demek ki ellerini, ayaklarını ters çevirip kafası üstünde yürümeye başlasa hak diye ona da “evet” diyeceğiz demek ki. Hayır, bu bir facia arkadaşlar, temelden alıp götürüyor. Ondan sonra bu kadar insanı ilahlaştırmış birisini siz benimserseniz bu anlayışı e on sekiz yaşındaki çocuğa namaz kıl veya kılma diyemezsin ki artık. Zina niye yapıyorsun diyemezsin ki. İnsan o zaman kendi seçeneğini seçmiş oluyor.

İkinci hastalığımız kardeşler; biz iyilik kötülük ölçüsü olarak takvaya iman etmiştik. Ne buyuruyor Allah: “Allah katında en iyiniz takva olanınızdır.” Kim haramdan kaçılırsa iyi odur. Dolayısıyla sigara içmeyen sigara içenden iyidir. Yalan konuşmayan, yalan konuşandan iyidir. Velev ki yırtık pantolonla, ütüsüz gömlekle dolaşsın ölçü; Allah korkusudur.

Şimdi ölçü o mu arkadaşlar? Şimdi “şık giyinmek, yakışıklı olmak, tıraşı düzgün olmak ölçüdür” diyeceğim bu laf da geri kaldı. Şimdiki ölçü ne? Bu ayın modasına göre giyinen iyi. Ağzı iyi laf yapan iyi. Tıraşı modern olan iyi. Ölçülerimiz bizim takva üzerine kuruluydu. Ahlak üzerine kuruluydu. İtaat üzerine kuruluydu. İyilik yapma üzerine kuruluydu. Önceki derslerde örnek verdim. Birisinin tanıtımı yapılırken dikkat edin kardeşler, şu kadar ilmi var, bu kadar iyilik yaptı, filan defalar hacca gitti, umreye gitti. Böyle tanıtım yok artık. Ne deniyor: “Çok değerli birisi; içkisi yok, hırsızlığı yok. Altın gibi çocuk altın gibi.” Ne altınlığın özelliği? Çalmamış. Çalmamak bir meziyet mi? Zaten insan çalmaz ki. Zaten kumar oynamaz ki insan. Şu kadar iyi iş yaptı dediğın birisi iyi olabilir.

Çok iyi bir atlet. Nerden anladın? “Dimdik ayakta durabiliyor.” Dimdik ayakta durmak iyi atlet olmayı göstermiyor ki. Kaç metre koşsun, kaç saniyede? Ona atletlik denir. Ama biz ne yapıyoruz? Kötülük yapmamaya o kadar özendik ki yani kötü olmamasına bir insanın öyle hasret kaldık ki “altın gibi çocuk daha banka soyamadı zavallı” diyoruz. Altın gibi mübarek. Bir milletvekili adayı karşımıza dikiliyor. “Geçmişinde hırsızlık yok” deniyor. Geçmişinde hırsızlık yok. Eşkıyalık yok. Terörizmden yakalanmamış. Seç gitsin maşallah. Bundan iyisini nerden bulacaksın? Ne demek? Kaç yaşında bu adam? Elli yaşında. Elli yaşında aday olarak karşımıza çıkmış, şimdiye kadar kaç dernek kurdun insanlığa hizmet etmek için? Kaç fabrikayı Türk halkına bağışladın da şimdi milletvekili adayı olarak karşımıza geliyorsun. Sen bu ülkeye ve vatandaşa hizmet edeceğim diye geliyorsun, hoş geldin. Şimdiye kadar ne hizmet ettin ki bundan sonra eline fırsat geçince hizmet edeceksin? Benim servetimin anahtarlarını, halk olarak benim imkânlarım eline geçince mi sen hizmet etmeye başlayacaksın. Üçken ne yaptın ki beşken ne yapacağına ben inanayım, diyemiyoruz. Neden diyemiyoruz? Ölçü değişimine uğradık arkadaşlar. Ok kaydı, kilo oldu, beyazdı kırmızı oldu ölçü çeşitlerimiz. Bu da bir facia çeşidi ve biz bu maalesef bu pozisyonu benimsedik arkadaşlar. Böyle uygun olur gibi düşünmeye başladık. Hayır, ölçü takva idi. Ahlaklı, insanlığa fedakârlıktı, faziletti. Şimdi ölçü değiştı işte dediğim gibi az hırsızlık yapan, çok hırsızlık yapandan daha makbul şimdi, bu ölçüler yanlış.

Üçüncü değişim arkadaşlar; para en büyük ilah hâline geldi. Bunu da tek bir örnekle örneklendireceğim, vakit harcamak istemiyorum bununla. Kardeşler, cebinde bir milyon doları olanın borsayı takip etmesinde, dolar indi mi, bindi mi incelemesinde bir sakınca yok şüphesiz. Adamın bir milyon doları var. Onunla ticaret yapıyor, bugün kâr mı ettim, zarar mı ettim diye saat başı bilgisayara bakabilir. Bir doları olmayan niye dolar fiyatıyla ilgileniyor bunu da siz bana cevaplandırın. "Selamünaleyküm, aleykümselem çok fena dolar sallanmış bugün" diyor. "Var mı senin?" "Yok." "Olma ihtimali var mı?" "Yok." "Sanane, sanane." Bananesi yok bunun ilah bu. Dolar ilah, para ilah.

Dolayısıyla ilah hazretlerinin ne durumda olduğunu sende olsa da, olmasa da düşünmen lazım. Tapınıyor, buna ciddi bir şekilde tapınıyor. Şu kadar ki üç kere doların önünde secde ettiğin görülmüyor. Ama her halükarda doların önünde gizli secde ediyoruz. Dolara gerek yok en adi paranın önünde de. Para olsun yeter ki hatta ve hatta arkadaşlar daha da beteri yani doların resmini insanlar kesip masadaki camın altına koyuyorlar. Yani resmine bakıyım bari ne olursa olsun. Kendisi hadi neyse. Peki resmi? Resmi bile değerli. Bu ilah cihadımızı engelliyor, fedakârlığımızı engelliyor, anayı babayı çığnettiriyor. Bu ilah hazretleri ana baba taktırmıyor, ölümü unutturuyor, ahireti unutturuyor, cenneti unutturuyor, kariyı boşattırıyor, kocasını feda ettiriyor, bir zalimin maşası bu. Ama maalesef batıdan içimize sızdı, artık batılı bile bu ilah meselesinde bizden bir şeyler alacak hâle geldi.

Kardeşler,

Dördüncü batı hastalığı; çıkarıcılık hastalığıdır, menfaatçilik hastalığıdır. Bunu da enteresan bir örnekle anlatayım: Birisi filan partiye nefret ediyor. "Bu, bu gelirse vatan gider" diyor. Stalin gelsin daha iyi, bunlar kötü, çok kötü. Bu zannediyorsun ki bu partinin levhalarını indirecek bu adam sonra günü birinde bakıyorsun "bu partiye oy vermemiz lazım" diyor. Niye? Amcasının oğlu o partiden aday olmuş, mecliste bir yerde. Tamam, o parti iyileşti hemen, hemen ıslah oldu o parti. Neden? Amcasının oğlundan palazlanacak. Çıkarıcılık hastalığı peyda oldu kardeşler. Çok enteresan birisi birisinden bir sigara hediye aldı mı artık onu dost biliyor. Bir kahvenin kırk yıllık hatırı vardı, şimdi kahvenin kokusunun bile hatırı var. Bu batının bize sıçrattığı bir hastalık kardeşler. Dik duramıyoruz, menfaatimize doğru felç oluyoruz hemen. Menfaatimiz ne tarafsız o tarafımız felç oluyor. Hâlbuki biz, iman konularında, vatan konularında vs. gibi konularda dik durmayı bilen bir millettik arkadaşlar.

Bir örnek verip bunu da uzatmayacağım: Ben çocukluğumda ilk savaş kelimesi olarak Kıbrıs'ı duydum. Çocukluğumdan beri Kıbrıs geldi, gitti. Yunan aldı, İngiliz aldı hep bunları duyarak yani savaş kelimesi Kıbrıs'la zihnime girdi. İlk savaşta on iki yaşlarımdaydım yani böyle bir ilk duyumlarım bunun üzerine olduğu için iz bırakmış kafamda. Ben zannediyordum ki arkadaşlar, zannediyordum ki Türk Milleti yetmiş milyon ölmedikçe Kıbrıs verilmez gibi düşünüyordum. Son senelerde "Kıbrıs'ı versek ne olur" niye dendi? Hatta bundan on sene önce bir siyasetçi bu Kıbrıs'ı verelim v harfini kullansa tahttan giderdi herhalde. Şimdi "ya verelim şu Kıbrıs'ı" niye diyorlar? Ve bunu korkmadan niye söylüyorlar? Çünkü Avrupa Birliği'ne girilecek, Avrupa Birliği'ne girince Türk Halkı işsizlik maaşını iki yüz Euro alacak. Çıkarıcılık, menfaatçilik bu arkadaşlar. Bu siyasi bir örnek değil menfaatçiliğimize bir örneğimiz. Siyasi boyutuyla ben ilgilenmiyorum, haklıdır haksızlardır demiyorum.

On sene önce Kıbrıs'ı vermek diye bir şey olmadığı gibi her siyasetçi seçim meydanına çıktığında "en büyük vazifemiz Kıbrıs'ı kurtarmak, orası canımız bizim, namusumuz" diyordu şimdi çıkan "önce biz vereceğiz" diyor, o da alkışlanıyor üstelik. Önce Kıbrıs'ı kurtaran iktidar oluyordu şimdi Kıbrıs'ı vereni alacak bu halk. Neden? Çünkü Kıbrıs neyin karşılığında veriliyor? Avrupa Birliği'ne girmenin karşılığında veriliyor. Avrupa Birliği'ne girince de bizim refah seviyemiz yükselecek. Demek ki

yarın bu adamlar “Diyarbakır'dan ötesini verin, size petrolü bedava vereceğiz” dese arabası olanlar petrol bedavaya gelecek diye “verin” diyecek demek ki. Elbette bu son örneğim çok kötü oldu, dilerim karşımıza çıkmaz. Menfaatçilik korkunç bir mikrop olarak içimize girdi arkadaşlar. Menfaati, çıkarı varsa bitti.

Bir başka meselemiz kardeşler, batıdan sıçrayan en tehlikeli hastalıklardan biri ki batıyı batı yapan şey İsa aleyhisselamla, İncil'le istedikleri gibi oynamalarıdır. Ne zaman batı, batı uygarlığı olarak anıldı? Fransız İhtilali'nden sonra. Fransız İhtilali'nin temel karakteri nedir? Papazların hâkimiyetini sona erdirmektir. Fransız İhtilali'nin özelliği dini, devletin hâkimiyeti altına almaktır. O güne kadar krallarla papazlar birbirleriyle alış veriş içerisindeydiler. Daha sonra papazların hükümlerine tamamen son verildi. Herkes bunu demokrasiye, krallığa geçildi gibi algılıyor. Hayır, Fransız İhtilali bütün Avrupa tarafından benimseniyor ama Avrupa'da hâlâ bir sürü krallık var arkadaşlar. İngiltere krallık, filan ülke krallık, Belçika'da krallık var, filan yerde kraliçeler var. Yani Avrupa'nın yarısı krallık. Fransız İhtilali krallığa karşı bir devrim değildi, dine karşı bir devrimdi. Onun için de bizim ders kitaplarımızda en önemli konulardan İstanbul'un fethinden önemli bir konudur Fransız İhtilali, bir örnektir. Bütün dünyada dine karşı yapılmış bir ayaklanmanın örneğidir. Şimdi kardeşler, bu devrimden sonra batılılar dinle istedikleri gibi oynadılar. “Papaz efendi öyle diyor ama biz öyle demiyoruz.” Papaz da “e yarısı sizin olsun, yarısı bizim olsun” gibi bir mantıkla bakıyor bu sefer.

Şimdi kardeşler, bu hastalık bize nasıl bulaştı? Çok rahatlıkla Müslümanların emeği ile yetişmiş birisi, ilim isimli bir unvanı olan birisi çıkıp Allah Teâlâ'ya “Allah Kur'an'da böyle diyor ama, ama” diye cevap verebiliyor. Ama diye cevap veriyor. Çağa uygun ayetler, uygun olmayan ayetler diye ayırım yapıyor. Ve biz bunu seyredebiliyoruz arkadaşlar. Bu facia değil de nedir? Biz dinimizi tartışıyor olduktan sonra ne kaldı ki tartışacağımız geriye? Ciddi bir şekilde bir din tartışmasına girdik. Elif cüzü bilmeyen bile “bana göre” diye haccın nasıl yapılması gerektiğini anlatıyor. Mesela; en basitinden bir örnek vereyim hacı efendi, kırk beş yaşında içkiyi bırakıyor, kırk altı yaşında namaza başlıyor, kırk altı yaşında hacca gidiyor. Bütün İslam'la bağlantısı iki senelik, geliyor "ya şu şeytan taşlama yerini Araplar becerip yapamamışlar" diyor. “Yahu şöyle al, şuraya götür, buraya götür.” “Hacı efendi ne yapıyorsun sen?” “E orada insanları ezip geçiyorlar.” İyi de senin kadar başkasının hakkı yok mu? Bu oraya taşınır buraya taşınır olabilse onlar da bunu yaparlardı. Bu Allahu Teâlâ'nın belirlediği on santim öteden atsan olmaz bir iş. Senin attığın taş on santim kenara düşse haccın olmuyor veyahut da o bölümü olmuyor haccının. Bana göre bu kadar kan akmasından maşallah, maşallah bu artık İslamiyet'e şekil vermeye yeterli bir uzman oldu. Artık ona göre namazda nasıl kılınacağını belirleyecek. “Bana göre bana göre”. Bir tek İmamı Azam “bana göre” diyemedi bu dünyada.

Herkesin kendine göre bir din oluşturmaya başladı arkadaşlar. Hayır, biz Ümmeti Muhammed olarak dinimizi değil tartışmak, konuşmaya bile cüret edemeyiz. Hatta ve hatta arkadaşlar bir Hıristiyan gelse ve dese ki: “Ya Müslüman olmak istiyorum, İslamiyet'i bana anlat.” Oturup anlatmayız bile, götürür bir ehline, bir ilim adamına teslim ederiz: “Bu İslamiyet'i merak ediyor anlat.” deriz. “Ya ben yanlış anlatırsam, eksik anlatırsam anlattığım şey bunun İslamiyet'ten soğumasına neden olursa” diye tereddüt ederiz. Çocuğumuza bir abdest öğretirken bile bir uzmanına, ehline, ilim adamına gösterip "doğru mu gösterdim bir kontrol et belki çocuk yanlış anlar bunu" diye tereddüt ederiz. Şimdi insanlar oturup kahve köşesinde ellerinde sigara, önlerinde müstehcen gazeteler "valla hoca böyle dedi ama" diye başlıyorlar. Bu dine müdahale cüreti çok tehlikeli arkadaşlar. Bu batıların kendi dinlerine uydurdukları, dinlerine uygun gördüğü bir tavrıdır. Biz bunu asla benimsememeliydik ama maalesef bu hastalık içimize sızdı.

Hepimiz bu hastalıktan meydana gelen faciaları görüyoruz arkadaşlar. Mesela; insanlar namaz kılmıyorlar. Kılmadıkları namazın onları nereye götüreceğini biliyorlar ama yorum yapıyorlar. Mesela; kurban bayramı geliyor, kurban kesilecek. Bu İbrahim aleyhisselamdan beri bütün Müslümanlara, bütün peygamberlere emredilmiş bir görev. Çok rahatlıkla sakallı veya işte imam hatip mezunu birisi “bana göre onun yerine fakire parasını ver” diyor. Allah Teâlâ “fakire para ver” demesini bilmiyor muydu? “E biz zaten her gün et alıyoruz.” “E bu et bayramı değil ki kurban bayramı.” Bu yorumlar nereden geliyor? Dine tedahüle, dine girmeye cüretten geliyor. Bugün kurban tartışılıyor, öbür gün hac tartışılacak. Öbür gün nikâh tartışılacak. Öbür gün talak tartışılacak. Tartışla tartışla sonunda İncil’in başınca gelen, Kur’an’ımızın başına gelecek maazallah ama bir tanemiz bile Allah’ın izniyle ayakta kalsak, Kur’an’ımızı tartıştırmayız. Tereddüdü olan bırakıp gidebilir.

Arkadaşlar,

Peygamber Efendimiz aleyhisselamın Refik-i Ala’ya yükselmesinden sonra da bırakıp giden oldu. Onu görmüş insanlar bile “Muhammed gerçek peygamber olsa ölmezdi” dediler, bırakıp gittiler. Üç kişi, beş kişi değil üstelik. Allah bir Halid bin Velid gönderdi, gidene doğradı. İş bitti, bu kadar. Her şeyin bir çaresi var ama biz Ebubekir olup ayakta kalmamız lazım arkadaşlar. Ebubekir radiyallahu anha “dinden çıkanı öldürürüm” diye karar verdi. Halid bin Velid’in eline verdi bir kılıç, dolaşiyor. Ömer radiyallahu anh bile uyarılmış onu: “biraz aşırı gitmeyelim, daha bir esnet bu politikani” gibi. Dönmüş: “Ömer Cahiliye Dönemi’nde bile ceberut bir adamdın, İslam’da mı yumuşadın?” demiş. Sonra da arkadaşlar, siyaset bu ya! Ciddiyet bu Allah ondan razı olsun. Sonra da demiş ki: “Vallahi bir ip parçası bile peygamber Efendimiz’in zamanından vardı şimdi yoksa keserim adamı” demiş. “Sonra ben Resûlullah’ın mirasından taviz verirsem, bu göklerin altında nasıl yaşarım Ebubekir olarak” demiş. Ciddiyet budur. Böyle sahip çıkmak lazım dinimize.

Şimdi, annesi müsaade etmiyor, zararı yok. Teyzesi kızdı, zararı yok. Düğün, düğünde zaten din yok. Düğüne kadar herkes İslam, düğün günü gevşet. Ticaret günü gevşet. Krediye ihtiyacın oldu mu bankaya git. İslamiyet nerde arkadaşlar? Ama herkes bir vadiye çekilebilir. Bizim kalacağımız vadi bellidir. Allah ayağımızı sabit tutsun.

Kardeşler,

Batının içimize sızdırdığı facialardan bir tanesi de mezarlıkları şehirleştirme hastalığıdır. Ölüm doğal şey hâline geldi. Bir maç sonucu izler gibi Irak’ta bugün kaç kişi öldüğünü konuşuyoruz arkadaşlar. Bugün yirmi beşte kalmış patlamalar. Otuz altıya çıkmış. Ölüm bizi ürkütmüyor. Eskiden de herhalde mezarlığın kenarından bile geçerken dikkat ederlerdi. Ölü kalkar çarpar diye Fatiha okunurdu. Şimdi ölüden de korkan yok. Ölümün bile ticareti başladı arkadaşlar. Bu batı hastalığıdır. Aslında gerçekten ölüden korkmaya gerek yok. Ölü bir şey yapacak olsa orada soğukta yapmaz zaten evine kalkar gelirdi. Elbette ölü bir şey yapamaz. Ama ölüm bize sıratı hatırlatıyor olması lazımdı. Mahşeri hatırlatıyor olması lazımdı. Mizanı hatırlatmalıydı. Ölüm bu kadar ayağa düşmemeliydi. Daha faciası ne biliyor musunuz? Babasını gömüyor adam, evde ziyafet veriyor akşam. Ne efkârlı biliyor musun? Mükemmel ziyafet verdi adam. Bu da şeytan tuzağı. İçimize batıdan geldi arkadaşlar. Biz, ölümü matemle karşılayıp, suratı asılmış, mahzun kimseler olarak ölümü karşılamamız gerekirken, tabi batıda arkadaşlar bizdeki gibi cenazeyi hemen kefenleyip gömmüyorlar.

Onu bir güzel giydiriyorlar, erkekse böyle damat gibi. Kadınsa yüz yaşında kadını mezara böyle cicili bicili giydiriyorlar. Dudaklarını filan açıyorlar, gözlerini açıyorlar. Onu cam bir tabuta koyuyorlar.

Belli böyle teşhir salonları var, işte akrabaları gelip üç gün orada ziyaret ediyorlar, defterine yazıyorlar. “Güle güle” diyorlar. O da öyle onlara bakıyor. Hikâye anlatmıyorum arkadaşlar. Adamlar ölümü eğlence hâline getirmişler, ölümlerle eğleniyorlar. Gitgide bizi de bu hâle getirdiler. Bu batı hastalığıdır. Bundan Allah’a sığınırız. Çünkü ucunda cehennemi hafife almak var. Sıratla ilgilenmemek var. Mahşeri yok saymak var bunun ucunda. Hastalığın en güzel belirtisi nedir biliyor musunuz? İçki masasında geberip giden bile merhum, “çok içerdi ama iyi adamdı” diyor. “Merhum, çok içerdi” diyor. Merhum ne demek? Allah’ın rahmetine kavuşmuş demek. Ne kadar sapık bir şey bu arkadaşlar. Nasıl merhum olur içki masasında ölen birisi? Melun mudur onu Allah biliyor ama merhum değil. İçki masasında ölen de merhum olacaktı da niye namaz kılıyoruz biz, niye zekât veriyoruz, niye cihat yapılıyor, niye şehadetin peşinde koşuluyor? Merhum, merhum, herkes merhum. Ebubekir radiyallahu anh ölürken: “günahlarım olmasın sevap da istemem Allah’tan” diyerek gitti. Bir merhumluk garantisi onda yoktu. Nereden geldi? Bu batı mikrobundan içimize girdi arkadaşlar. Dolayısıyla biz bu faciaya karşı ümmet olarak ayakta durmamız lazım.

Kardeşler,

Batının bizim içimize soktuğu imandan sonraki en vahim hastalık; kadını erkeğe eşitleme hastalığıdır. Bu ellerindeki en büyük kumanda olarak içimizde duruyor. Biz, kadını peygamber annesi, peygamber kızı, peygamber hanımı olarak gören bir dine mensubuz. Ama Kur’an’ımız: “erkek, kadından bir puan üstündür” diyor. Evin hükümranı erkektir, sorumlusu erkektir. Şimdi yakın zamana kadar erkeğin eşit görüyorlardı artık herhalde o eşitliği arayacağız. İşe girerken filan zaten hangi işe gireceğini hanımına sormadan girersen mahkemeye verileceksin. O hâle getirdiler.

Kardeşler,

Böylece kadınları şımarttılar, şımarık kadınlar da Allah’tan kopup o tarafa gittiler. Hep kadın üzerinden yatırım yaptılar. Ama kadında samimi olmadıklarını lastik reklamlarında görüyoruz. Kadını ilah yaptılar. Kurtardılar murtardılar, lastik satarken kadın gösteriyorlar. Çamaşır satarken kadın gösteriyorlar. Kadını aslında ticari metaı olarak, cahiliye döneminde olduğu gibi beş paralık yaptılar. Çapul hâline getirdiler kadını. Ama görünürde kadına hak hukuk getirdiler. Şunu verdiler, bunu verdiler. Tamamı yalan. Kadına hiçbir şey vermediler. Kadını rezil ettiler. Bu rezillik çalışmakla ortaya çıktı. Kadın çalışıyor, çalışınca ne oluyor, para kazanıyor. Cebinde para olan söz dinlemiyor arkadaşlar. Düşünebiliyor musunuz? Gencecik kızlara soruyorum: “Kızım niye liseye gidiyorsun?” “Meslek sahibi olmak için” diyor. “Çalışacak mısın?” “Hayır.” “Niye meslek sahibi oluyorsun?” “Eşimden boşanırsam ortada kalmayayım diye.”

Kardeşler,

On beş yaşında evliliğine belki on yıl var, henüz nişanlısı da yok boşanacağı günü düşünüyor. Kiminle evleneceği de belli değil. Evlenmeden boşanmayı düşünen bir kadından Ulubatlı Hasan doğar mı? Allah için ya! Daha doğmamış kendisine kefen biçiyor. Ne zaman ölürsem hazır olayım diye. Boşanmak için evlenilir mi? Ne sayesinde oldu? Batı kültürünün içimize sızması sayesinde oldu. Batı tam bir bataklık arkadaşlar. Bir facia bu. Maalesef kızlarımızı da o tarafa doğru biz koşturuyoruz. Boşanınca ortada kalmayacakmış. Demek ki bu kazara bir gün eşi: “çamaşırımı yıkadın mı yoksa öbürünü mü alayım dolaptan” diye sorarsa “vay sen beni hamal mı zannettin” diye demek ki o gün boşanacak. Ama her şey, her şey onun üzerine yıkılı. Biz arkadaşlar, bunu elimizle de yapıyoruz üstelik. Son çıkan kanunları biliyorsunuz. Mesela; sizin dört tane fabrikanız var, boşandınız. İki fabrika

kadına kalıyor, iki fabrika ona kalıyor. Kadın babasının evinde oturuyordu sen o fabrikaları kazandığında. Bu kadar seviyesizlik olur mu ya? Ama Allah'ın kimseye zulmettiği yok arkadaşlar.

Allah herkese hak ettiğini ve istediğini veriyor. Biz batılların mendiline çok özendik mendili alırken mendildeki sümükler de elimize bulaştı maalesef. Lakin kardeşler, biz bütün dünya bir tarafa gitse Rabb'imizden yana oluruz. Biz Kur'an'ımızdan memnunuz elhamdülillah. Şeriat'ımızdan memnunuz. Peygamber Efendimiz aleyhisselamın Sünnet'inden memnunuz. Eksiđimiz, tökezimize, yanlışımıza rağmen biz, o yoldayız inşallah. Allah bu yoldan bizi ayırmasın.

Velhamdülillahi Rabb'il âlemin.